

faaet det Indtryk, at der findes der egentlig ingen videre Arbejdsløshed, i alt Fald staaer det mig ganske klart, at hvis der findes Arbejdsløshed paa Landet, aftager denne Arbejdsløshed, jo tyndere befolket den paa-gældende Landsdel er. Efter min Mening er Arbejdsløsheden at betragte som et Udslag af den større, jeg kunde fristes til at sige *Overbefolkning*, vore Millionbyer i Virkeligheden møde frem med. Men naar det nu altsaa er notorisk, og det er det, at Arbejdsløsheden fortrinnsvis indskrænker sig til Byerne og stiger procentvis og forholds-mæssigt med deres Størrelse, saa maa man ingenlunde af denne Omstændighed slutte, at saa bør Staten som Helhed træde til for at afhjælpe denne Arbejdsløshed. Det er i alt Fald min Overbevisning, at Staten i Øjeblikket er oppe paa Tilskud saa store til dette Formaal, som Staten overhovedet bør yde, og jeg mener ikke, at Staten bør forhøje sit Tilskud til Afhjælpning af Arbejdsløsheden eller den dermed følgende Fattigdom, uden at man grundigt overvejer det Spørgsmaal, hvorvidt der maatte kunne findes Veje, ad hvilke man var i Stand til at raade Bod paa den med Arbejdsløsheden følgende Nød og Elendighed. Det forekommer mig nemlig, at naar det viser sig gennem Statistikken, at Arbejdsløsheden er lokalt indskrænket, holder sig til Byerne og stiger procentvis med deres Størrelse, saa maa det væsentligste Bidrag, der skal ydes til Løsning af Arbejdsløshedsspørgsmaalet, ydes af de lokale Autoriteter, med andre Ord, ydes af Kommunerne. Dette kunde synes lidt uretfærdigt, hvis ikke Forholdet var saaledes, at i de store Byer, hvor Arbejdsløsheden findes, findes ogsaa de store Rigdomme, de store Formuer og Kapitaler, for ikke at tale om, at der findes de mange Fornødenheder, som Kulturmennesket har fremfor Naturmennesket. Det kende vi alle sammen saa godt, vi vide saa godt, at Forholdet paa Landet og i de mest afsides liggende Dele af Landet i Virkeligheden er det, at Befolkningen der hverken har den Adgang til kulturelle Goder, som i den store By, eller ifølge deres Opdragelse den Trang til de mange Fornødenheder, som Kulturen fører med sig, og som Bybefolkningen har. Dette være i øvrigt ikke sagt til Bybefolkningens Forkejlelse, jeg noterer det blot som den Kendsgerning, det er, og mener, at den Forskel i Fornødenheder, som gør sig gældende mellem en stor Bys Befolkning og Befolkningen i en afsides liggende Egn af Landet, egentlig ikke bunder saa meget i medfødte Anlæg som i Opdragelsen, der

jo i høj Grad er i Stand til at præge Folkets Karakter.

Til Trods for, at Arbejdsløsheden altsaa findes i Byerne, mener jeg, at naar man tager Byernes, specielt Storbyernes, økonomiske Forhold under eet, have disse Byer i lige saa høj Grad som Landkommunerne tilstrækkelig Evne til at afhjælpe den Arbejdsløshed, som findes indenfor deres Ene-mærker. Vi maa nemlig huske paa, at naar der i de moderne Samfund er fremstaaet de store Byer, som Tilfældet er, saa er det ingenlunde, fordi Befolkningen gennem Lovgivningsforanstaltninger tvinges til at ophobe sig paa enkelte Pladser, men denne Ophobning er simpelthen foregaaet gennem en frivillig Indvandring fra Landet til Byerne. De forskellige Fænomener i Tilværelsen, Livets forskellige Foreteelser have vistnok, naar vi faa dem rigtig undersøgt, altid en naturlig Aarsag. Naar vi derfor have faaet de store Byer i de moderne Samfund og den tætte Bebyggelse paa enkelte Pladser, som Tilfældet er, saa have vi Lov til at forudsætte, at det skyldes den Omstændighed, at der paa de Pladser har været bedre Betingelser for Erhvervs livet, end paa de Pladser, hvorfra Befolkningen er udvandret for at søge til Byerne. Hvis det ikke er Tilfældet, saa begaa i alt Fald de enkelte en stor, jeg kunde fristes til at sige utilgivelig Dumhed, naar de rejse fra den ene Arbejdsplads til den anden. Man maa altsaa forudsætte, at Grunden til, at der i det hele taget er opstaaet Byer, og at visse Byer antage saa fænomenal en Størrelse, som Tilfældet er, er den, at der paa disse Pladser maa være saadanne Forhold, at der kan bydes Erhvervs livet bedre Betingelser end paa de Steder i Landet, hvor Befolkningen bør mere spredt end i Byerne. Jeg tror derfor, at Bykommunerne have lige saa gode Betingelser for og Evner til at afhjælpe den Arbejdsløshed, som findes paa disse Pladser, som Landkommunerne til at afhjælpe den Smule Arbejdsløshed, som kan findes hos dem. Ud fra denne Grundopfattelse mener jeg, at Afhjælpingen af Arbejdsløsheden eller Forsøget paa at mildne den af Arbejdsløsheden følgende Nød i overvejende Grad maa være en kommunal Opgave.

Jeg kan derfor ingenlunde slutte mig til det nærværende Lovforslags § 2, der bestemmer, at af det ekstraordinære Beløb til Arbejdsløshedskasserne, som ifølge det foreliggende Lovforslag skal ydes, og af det, der bliver ydet af Kommunerne, skulle de paa-gældende Kommuner have Halvdelen re-funderet af Statskassen, dog ikke ud over 50 Øre pr. Indbygger. Det forekommer mig,